

## Arrest

nr. 300 169 van 16 januari 2024  
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS  
Colburnlei 22  
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat E. STESENS en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster, ondertekende op 17 juni 2013, te Beveren, een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer A., van Belgische nationaliteit. Zij diende, diezelfde dag, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Eerste verzoekster diende, eveneens op 17 juni 2013, als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn.

Verweerder weigerde haar, d.d. 4 december 2013, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden en beval haar het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende zij een beroep in bij de Raad.

Verweerder weigerde ook tweede verzoekster, d.d. 4 december 2013, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel het grondgebied te verlaten.

Eerste verzoekster werd van voormelde beslissing d.d. 16 december 2013 in kennis gesteld en werd diezelfde dag bevolen haar dochter terug te brengen naar de plaats waarvan zij gekomen is.

Verzoeksters dochter diende eveneens een beroep in bij de Raad.

Op 14 april 2014 werd eerste verzoeksters toenmalige partner, de heer A., afgeschreven naar Nederland. Hij gaf te kennen de wettelijke samenwoning eenzijdig te willen stopzetten.

Bij arrest met nummer 125 234 van 6 juni 2014 verwierp de Raad het annulatieberoep ingesteld door eerste verzoekster tegen de beslissing van 4 december 2013. Bij arrest met nummer 125 235 van 6 juni 2014 verwierp de Raad het door tweede verzoekster ingestelde annulatieberoep, gezien deze laatste niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om een beroep bij de Raad in te stellen.

Op 17 november 2014 diende eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De voormelde aanvraag werd door verweerder op 18 december 2014 onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Tegen deze beslissing diende eerste verzoekster een beroep in bij de Raad.

Eveneens op 18 december 2014 werd eerste verzoekster, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest nr. 149 407 van 9 juli 2015 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Eerste verzoekster ondertekende op 23 juli 2015 een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer V. C., van Belgische nationaliteit.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van Sint-Niklaas stelde de overschrijving van die wettelijke samenwoning met twee maanden uit en vroeg de Procureur des Konings Oost-Vlaanderen om advies.

De Procureur des Konings Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde gaf op 9 september 2015 een negatief advies omtrent die wettelijke samenwoning waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand Sint-Niklaas op 14 september 2015 weigerde de wettelijke samenwoning over te schrijven in het bevolkingsregister.

Eerste verzoekster en de heer V. dagvaardden hierop de ambtenaar van de burgerlijke stand Sint-Niklaas voor de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, die bij vonnis d.d. 8 december 2016 het verzoek ontvankelijk, doch ongegrond verklaarde.

Eerste verzoekster diende op 11 april 2022 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 30 maart 2023 nam verweerder de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Het betreft de thans bestreden beslissing.

Eerste verzoekster werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.04.2022 werd ingediend door:*

*A., W. M. (...)  
nationaliteit: Suriname  
geboren te Paramaribo op (...)1978  
adres: (...)*

*en haar meerderjarige dochter J. J. S. J. (...), geboren te Paramaribo op (...)2004*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden:*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert sinds 2013 in België te verblijven. Ter staving van deze bewering legt betrokkene (een arbeidscontract dienstencheques d.d. 12.05.2014; 28.07.2014; 19.05.2014; loonbrieven 2013; attest van inburgering d.d.21.01.2014; abonnement Basic-fit; omnipas van 13.06.2014 tot 12.07.2014). Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Verder dienen wij te stellen dat het ons onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene na een verblijf van bijna 10 jaar niet meer bewijzen zou kunnen aanbrengen die haar verblijf tussen 2015/2020 zou kunnen staven.*

*Betrokkene diende op 17.06.2013 een aanvraag 19ter in, samenwoont met de her I. A. (...). Op 16.12.2013 werd haar een negatieve beslissing betekend. Op 14.01.2014 werd er beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting ingediend. Deze werd verworpen op 06.06.2014. Uit het administratief dossier blijkt dat de samenwoont eenzijdig is stopgezet. Op 17.11.2014 diende betrokkene een aanvraag 9bis in ook deze werd geweigerd. Deze beslissing werd haar betekend op 30.12.2014. Deze laatste beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verworpen op 09.07.2015. Verder blijkt uit het administratief dossier dat mevrouw samenwoonde met de heer V. C. (...). Na onderzoek wettelijke samenwoning werd er door het Parket een negatief advies gegeven. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienden alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).*

*Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Suriname en dat zij zich dient te wenden tot de Belgische ambassade in Jamaica (Kingston), om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verder haalt ze ook aan dat een reis naar Jamaica zou gepaard gaan met heel wat administratief werk, zo zouden zij een visum moeten bekomen voor Jamaica wat*

administratief quasi onmogelijk zou zijn, en dit financieel en praktisch niet haalbaar zou zijn voor betrokkene. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ondanks het feit dat zij zich inderdaad dient te wenden tot de Belgische ambassade te Jamaica (Kingston) voor het indienen van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, legt betrokkene geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een visum te verkrijgen dat hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Jamaica te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene toont niet aan waarom zij zich niet, via een eenvoudige contactname met de Belgische ambassade te Jamaica (Kingston), niet zou kunnen informeren naar de voorwaarden om als Surinaamse onderdanen aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen en het benodigde visum te bekomen (RVV, arrest 237610 van 30.06.2020). Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkenen niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Jamaica (Kingston). Zij dienen zich enkel naar Jamaica te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar Suriname om aldaar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkene verklaart dat zij geen enkele binding meer zou hebben met haar land van herkomst, ze ook een lange tijd in Nederland heeft verbleven en daardoor totaal vervreemd is met Suriname. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Het gegeven dat betrokkene duurzame banden met België zou hebben verhindert haar niet om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Verder beweert betrokkene geen werk, sociaal netwerk en woning te hebben in haar land van herkomst. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het slechts een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied betreft. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit is gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw naar België te begeven.

Het feit dat J. J. S. J. (...) hier naar school gaat (wat gestaafd wordt door attest van schoolbezoek), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind grotendeels plaats vond in illegaal verblijf. Tevens dient er opgemerkt te worden dat J. J. S. J. (...) nu meerderjarige is geworden, en ze niet langer school- en/of leerplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorleggen dat haar dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan de meerderjarige dochter op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2013 in België zou verblijven, dat zij dan ook al geruime tijd in België zou verblijven, dat zij zeer gemotiveerd zou zijn om volledig in onze samenleving te integreren, dat zij vloeiend Nederlands zou spreken, dat zij zou kunnen en willen werken, dat zij zeer gedreven en gemotiveerd zou zijn, dat zij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat zij haar verplichtingen na zou komen, dat zij buitengewone inspanningen geleverd zou hebben om zich te integreren, dat haar inspanningen vruchten hebben afgeworpen, dat er besloten zou kunnen worden tot een volwaardige integratie, dat ze een attest van inburgering, een attest van dokter en tandarts voorlegt, ze een abonnement Basic-Fit, verschillende getuigenverklaringen, omnipas, test cursus medische secretaresse en inschrijvingsbewijs school GO! Atheneum) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

## 2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel.

Verzoekers lichten hun middel toe als volgt:

*“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;*

*Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;*

*Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;*

*Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekster op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, nu verzoekster geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit haar land van herkomst zou kunnen worden ingediend;*

*Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk is om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen;*

*Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekster “onvoorzienbaar” is;*

*Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekster zelf, op voorwaarde dat deze zich gedragen als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij/zij moeilijk kan gerepatriëerd worden;*

*Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;*

*Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die période opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658. 13.01.00;*

*Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;*

*Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;*

*Vooreerst dient onderlijnd te worden dat verzoekster niet in de mogelijkheid verkeert om haar machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Suriname, nu er in Suriname geen Belgische diplomatieke post aanwezig, hetgeen aanvraag vanuit het land van herkomst uiteraard onmogelijk maakt en hetgeen dan ook een buitengewone omstandigheid vormt;*

*Er kan immers moeilijk verwacht worden dat verzoekster naar Jamaica zou reizen om aldaar haar aanvraag tot regularisatie te richten, bij de Belgische diplomatieke post in Kingston, waartoe zelfs vliegtuigreis zou dienen te worden ondernomen;*

*Het is verder voor verzoekster onmogelijk om in een land, hetgeen haar herkomstland niet betreft, alwaar zij geen enkele band mee heeft, en er geen kennissen of familieleden verblijven, aanvraag in te dienen, welke alsdan makkelijk maanden zal aanslepen;*

*Voor verzoekster is het verder eveneens onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst Suriname, nu zij aldaar reeds meer dan 10 jaar niet meer verblijft, terwijl de band met België, bijzonder groot is;*

*Verzoekster heeft inderdaad voor haar verblijf in België, in Nederland verbleven, en heeft reeds enkele jaren haar geboorteland niet meer betreden; in zoverre dat zij dan ook totaal vervreemd is van Suriname;*

*Verzoekster verblijft inderdaad reeds geruime tijd in België en deed al het nodige teneinde zich ten volle te integreren en haar verblijfstoestand te regulariseren en mocht alhier zelfs diverse tewerkstellingen uitvoeren, in zoverre dat verzoekster na het verkrijgen van haar verblijfsvergunning dan ook onmiddellijk aan de slag kan gaan;*

*Bij terugkeer naar haar land van herkomst is er dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig om haar op te vangen;*

*Bij terugkeer naar haar land van herkomst kan verzoekster dan ook nergens terecht, evenmin voor een korte periode;*

*Verzoekster is bovendien ongehuwd, zodat er in Suriname dan ook niemand is die haar ten laste kan nemen, hetgeen in de Surinaamse cultuur, waar familiebanden zeer belangrijk zijn, betekent dat verzoekster een spreekwoordelijke vogel voor de kat is;*

*Verzoekster, welke volkomen is aangewezen op haar familieleden, kan dan ook onmogelijk in Suriname op zichzelf overleven, temeer nu verzoekster in Suriname over geen enkel roerend, noch onroerend goed, beschikt;*

*Het volledige sociale en familiale leven van verzoekster situeert zich immers in België;*

*Bovendien loopt het, thans meerderjarige kind van verzoekster school in België in het GO! Atheneum te Oudenaarde, waar zij haar middelbare studies nog afmaakt;*

*Terugkeer naar het land van herkomst betekent dan ook onvermijdelijk een verlies van schooljaar, nu het kind, alsdan haar studies zou dienen te staken;*

*Uiteraard kan evenmin verwacht worden dat verzoekster alleen zou terugkeren naar het land van herkomst teneinde aldaar verzoek tot regularisatie te richten;*

*Het kind kan evenmin alleen achtergelaten worden;*

*Bovendien verblijven de vrienden van haar kind allen in België, heeft zij geen enkele band met het land van herkomst van haar moeder, waar zij reeds lang niet meer heeft verbleven en waaraan zij derhalve geen herinneringen heeft overgehouden;*

*Het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, zou dan ook hoe dan ook tegen alle redelijkheid ingaan, nu verzoekster zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;*

*Tenslotte is het rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoekster mensonwaardig om haar uit te wijzen, temeer nu verzoekster, in Suriname, niet meer over een vangnet beschikt, waarop zij zich kan beroepen;*

*Verzoekster verwijst hiertoe naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekster in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;*

*Dat verzoekster zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoekster immers reeds jaren in België verblijft en alhier haar leven opbouwde, haar kind alhier school volgde en verzoekster zelfs werkaanbiedingen mocht bekomen;*

*Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekster onvoldoende heeft onderzocht;*

*Dat verzoekster immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om haar integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoekster tewerkstelling kan bekomen;*

*Dat verzoekster van zodra zij een verblijfsvergunning heeft bekomen, dan ook onmiddellijk aan de slag kan;*

*Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;*

*Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier inch elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;*

*Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;*

*Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;*

*Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;*

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekers lichten hun middel toe als volgt:

*“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;*

*Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt;*

*Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Suriname, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreken en waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd en werkaanbiedingen mocht ontvangen, enorm is;”*

Gelet op de samenhang tussen beide middelen worden deze samen besproken.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juiste juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Voor zover verzoekende partij zou menen dat de bestreden beslissing vaag, niet ter zake dienend, onduidelijk, onnauwkeurig, ongeldig, niet-plausibel, stereotiep, geijkt of gestandaardiseerd gemotiveerd zij, toont zij dit geenszins aan. De bestreden beslissing behandelt nadrukkelijk de specifieke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Verzoekende partij voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting.

Verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt van elementen en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing, doch verduidelijkt niet betreffende welke elementen in de bestreden beslissing geen afweging werd gemaakt, noch waarom de motieven van de bestreden beslissing niet degelijk zouden zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden, voor wat de bestreden beslissing betreft, onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“§ 1.*

*In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij*

*verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)*"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enzovoort. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekende partij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Verzoekende partij betwist in concreto dat zij niet in de mogelijkheid is om een machtiging tot verblijf te vragen bij de diplomatieke post in Suriname, nu daar geen Belgische diplomatieke post aanwezig is. Zij

betoogt dat moeilijk kan verwacht worden dat zij naar Jamaica zou reizen om daar haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Zij wijst erop dat zij duurzame banden heeft in België en dit niet meer heeft in Suriname.

Met betrekking tot het feit dat zij zich niet naar Jamaica kan begeven om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, werd in de bestreden beslissing wel degelijk omtrent dit punt gemotiveerd, en wel als volgt:

*“Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Suriname en dat zij zich dient te wenden tot de Belgische ambassade in Jamaica (Kingston), om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verder haalt ze ook aan dat een reis naar Jamaica zou gepaard gaan met heel wat administratief werk, zo zouden zij een visum moeten bekomen voor Jamaica wat administratief quasi onmogelijk zou zijn, en dit financieel en praktisch niet haalbaar zou zijn voor betrokkene. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ondanks het feit dat zij zich inderdaad dient te wenden tot de Belgische ambassade te Jamaica (Kingston) voor het indienen van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, legt betrokkene geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een visum te verkrijgen dat hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Jamaica te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene toont niet aan waarom zij zich niet, via een eenvoudige contactname met de Belgische ambassade te Jamaica (Kingston), niet zou kunnen informeren naar de voorwaarden om als Surinaamse onderdanen aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen en het benodigde visum te bekomen (RVV, arrest 237610 van 30.06.2020). Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkenen niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Jamaica (Kingston). Zij dienen zich enkel naar Jamaica te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar Suriname om aldaar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.”*

De Raad merkt op dat verzoekende partij door haar ingeroepen buitengewone omstandigheid te herhalen en hierbij haar eigen visie op haar zaak te geven, niet aantoont dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door haar aangevoerde omstandigheden kennelijk onredelijk is. Waar verzoekende partij aangeeft dat zij hiertoe een vliegtuigreis dient te ondernemen, laat zij na aan te tonen dat zij hiertoe niet in de mogelijkheid zou zijn. Zij brengt niet het minste begin van bewijs bij van haar zogenaamde onmogelijkheid om te reizen van Suriname naar Jamaica. Noch voor wat de mogelijkheid betreft om een visum te verkrijgen, noch van de financiële onmogelijkheid. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt wordt niet van verzoekende partij verwacht dat zij zich in Jamaica gaat vestigen. Zij dient er enkel een aanvraag in te dienen.

Wat betreft de banden met haar land van herkomst motiveert de verwerende partij wat volgt:

*“Betrokkene verklaart dat zij geen enkele binding meer zou hebben met haar land van herkomst, ze ook een lange tijd in Nederland heeft verbleven en daardoor totaal vervreemd is met Suriname. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.*

*Het gegeven dat betrokkene duurzame banden met België zou hebben verhindert haar niet om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Verder beweert betrokkene geen werk, sociaal netwerk en woning te hebben in haar land van herkomst. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het slechts een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied betreft. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit is gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw naar België te begeven.”*

Verzoekster poneert dat zij niet meer naar Suriname terug kan gaan nu zij al 10 jaar in België verblijft en voordien in Nederland heeft verbleven. De Raad ziet niet waarom een volwassen Surinaamse vrouw niet naar Suriname zou kunnen terug keren om de enkele reden dat ze al jaren niet meer in Suriname heeft verbleven. Verzoekster is 46 jaar oud, spreekt de taal en is zelfredzaam. Ze stelt voordien in Nederland gewoond te hebben, doch laat na daar enige informatie over te geven, zodat het niet na te gaan is hoe lang ze reeds uit Suriname weg is. Hoe dan ook toont ze geheel niet aan waarom het gegeven dat ze al een tijd uit Suriname weg is en zij in België al het mogelijke gedaan heeft om zich te integreren, haar in de weg zou staan om terug te keren. Ook waar zij stelt dat zij in de onmogelijkheid is om voor een korte periode terug te keren en dat zij nood heeft aan humanitaire hulp en een duurzame infrastructuur, blijft zij vaag. Zij beperkt zich tot het uiten van beweringen zonder hierbij maar het minste begin van bewijs aan

te brengen. Bovendien toont zij niet aan dat zij geen familie meer heeft in Suriname bij wie zij eventueel terecht zou kunnen. De ongefundeerde beweringen van verzoekster overtuigen de Raad niet van haar betoog dat ze in de onmogelijkheid is om op zichzelf te overleven in Suriname.

Voorts stelt verzoekster dat haar meerderjarig kind thans nog haar middelbare studies afmaakt en dat een terugkeer een verlies van schooljaar inhoudt. Ook hierop werd geantwoord in de bestreden beslissing:

*“Het feit dat J. J. S. J. (...) hier naar school gaat (wat gestaafd wordt door attest van schoolbezoek), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind grotendeels plaats vond in illegaal verblijf. Tevens dient er opgemerkt te worden dat J. J. S. J. (...) nu meerderjarige is geworden, en ze niet langer school- en/of leerplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorleggen dat haar dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan de meerderjarige dochter op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.”*

Verzoekende partij toont inderdaad niet aan dat er geen scholing bestaat in het land van herkomst. Een terugkeer hoeft niet noodzakelijkerwijze een verlies van schooljaar te betekenen. Immers houdt de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in. Verzoekende partij kan ervoor opteren om terug te keren na het beëindigen van het schooljaar.

Nergens kan in de bestreden beslissing gelezen worden dat van haar verwacht wordt dat zij haar kind achterlaat.

Waar verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar integratie onvoldoende heeft onderzocht, gaat zij voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waarbij gesteld wordt dat:

*“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2013 in België zou verblijven, dat zij dan ook al geruime tijd in België zou verblijven, dat zij zeer gemotiveerd zou zijn om volledig in onze samenleving te integreren, dat zij vloeiend Nederlands zou spreken, dat zij zou kunnen en willen werken, dat zij zeer gedreven en gemotiveerd zou zijn, dat zij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat zij haar verplichtingen na zou komen, dat zij buitengewone inspanningen geleverd zou hebben om zich te integreren, dat haar inspanningen vruchten hebben afgeworpen, dat er besloten zou kunnen worden tot een volwaardige integratie, dat ze een attest van inburgering, een attest van dokter en tandarts voorlegt, ze een abonnement Basic-Fit, verschillende getuigenverklaringen, omnipas, test cursus medische secretaresse en inschrijvingsbewijs school GO! Atheneum) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

In tegenstelling tot wat verzoekende partij poogt te laten uitschijnen ontkent de verwerende partij niet dat zij alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zich te integreren, doch stipt zij aan dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt, maar wel een element is dat dient meegenomen te worden in de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. De stelling van de verwerende partij is geheel in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Het is uiteraard zeer verdienstelijk dat verzoekende partij al het mogelijke heeft gedaan om zich te integreren, maar dit staat een terugkeer naar het land van herkomst echter niet in de weg. Minstens brengt verzoekende partij geen concrete gegevens aan waaruit zou blijken dat haar integratie haar in de weg staat om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

Met haar betoog maakt verzoekende partij geen schending aannemelijk van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginzel.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de tweede verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de tweede verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU